

APOSTOLSKA POKORNIČARNA

DEKRET

DEIUS CUIUS MISERICORDIA

(BOŽE, ČIJEMU MILOSRĐU NEMA MJERE)

Podjeljuju se oprost i bogoštovnim činima u čast Božjega milosrđa

„Bože, čijemu milosrđu nema mjere i čije je dobrote beskrajno blago...“ (*Molitve poslije himna Tebe Boga hvalimo*) i „Bože, ti svoju svemoć očituješ najviše praštanjem i milosrđem...“ (*Zborna molitva 26. nedjelje kroz godinu*) – ponizno i vjerno pjeva sveta Majka Crkva. Doista, neizmjerena Božja naklonost prema čitavu ljudskom rodu i prema svakomu pojedinom čovjeku na poseban način blista kada sâm svemogući Bog oprašta grijehe i moralne nedostatke pa krivci opet bivaju očinski pripušteni u prijateljstvo s njime, koje su s pravom bili izgubili.

To vjernike potiče da se s dubokim čuvstvima sjećaju otajstava Božjega oprostjenja i pobožno ih slave; oni jasno shvaćaju kako je krajnje prikladno, štoviše obvezno da Božji narod posebnim molitvenim izričajima hvali Božje milosrđe i da istodobno, zahvalna duha izvršivši tražena djela i zadovoljivši potrebne uvjete, stekne duhovne koristi koje proizlaze iz riznice Crkve. „Vazmeno otajstvo je vrhunac te objave i ozbiljenja milosrđa, koje je kadro opravdati čovjeka, ponovno uspostaviti pravednost kao ostvarenje spasenjskoga poretka koji je od početka Bog ushtio ostvariti u čovjeku, a po čovjeku u svijetu“ (enciklika *Dives in misericordia – Bogat milosrđem*, 7).

Doista, Božje milosrđe oprašta i najteže grijehe, ali dok to čini, vjernike pokreće da osjete nadnaravno, a ne jednostavno psihološko, žaljenje zbog vlastitih grijeha tako da, uvijek uz pomoć božanske milosti, čvrsto odluče više ne grijesiti. Takva raspoloživost duha uistinu postiže oprostjenje smrtnih grijeha kada vjernik plodonosno primi sakrament pokore ili se za grijehe pokaje činom savršene ljubavi i savršena kajanja, uz odluku da će, čim uzmogne, pristupiti sakramentu pokore. Naime, u prisposobi o razmetnomu sinu naš nas Gospodin Isus Krist uči da grješnik mora svoju bijedu priznati Bogu govoreći: „Oče, sagriješih protiv neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim“ (Lk 15, 18-19) te upozorava da je to Božje djelo: „bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!“ (Lk 15, 32).

Stoga, da ove zapovijedi i pouke kršćanske vjere duboko utisne u duše vjernika, a potaknut slatkim razmatranjem o milosrdnomu Ocu, s pronicljivom pastoralnom osjetljivošću sveti je otac Ivan Pavao II. htio da druga vazmena nedjelja posebnom pobožnošću bude posvećena spomenu tih darova milosti; tu je nedjelju nazvao „Nedjeljom Božjega milosrđa“ (Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, dekret *Misericors et miserator*, 5. svibnja 2000.).

Evandjelje druge vazmene nedjelje pripovijeda o divnim stvarima što ih je Krist Gospodin učinio na dan uskrsnuća pri prvomu ukazanju učenicima: „I uvečer toga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im: 'Mir vama!' To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče: 'Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.' To rekavši, dahne u njih i kaže im: 'Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im'“ (Iv 20, 19-23).

Da bi vjernici snažnom pobožnošću proslavili ovaj blagdan, Sveti je Otac odredio da ta nedjelja bude obogaćena potpunim oprostom, kako će se niže navesti, pa da vjernici mognu obilnije primiti dar utjehe Duha Svetoga i tako gajiti sve veću ljubav prema Bogu i prema bližnjemu te tako, pošto postignu oprostjenje od Boga i oni budu potaknuti da i sami spremno praštaju svojoj braći.

Tako će vjernici savršenije opsluživati duh Evandjelja, prihvaćajući u sebi obnovu koju je izložio i uveo Drugi ekumenski vatikanski koncil:

„Kršćani se spominju Gospodnje riječi: 'Po tome će svi upoznati da ste moji učenici, ako budete imali ljubavi jedni prema drugima' (Iv 13, 35) te ne mogu ništa žarče željeti negoli da što širokogrudnije i učinkovitije služe ljudima današnjeg svijeta... Otac hoće da u svim ljudima prepoznamo i djelotvorno ljubimo Krista brata! (Pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, 93).

Stoga, potaknut žarkom željom da u kršćanskomu narodu što više raspiri ove osjećaje pobožnosti prema Božjemu milosrđu, zbog prebogatih duhovnih plodova kojima se iz toga može nadati, na audijenciji 13. lipnja 2002., na kojoj je primio vodstvo Apostolske pokorničarne, udostojao se podijeliti oproste kako slijedi:

Podjeljuje se *potpuni oprost*, uz uobičajene uvjete (sakramentalna ispovijed, euharistijska pričest i molitva na nakanu svetoga oca) vjerniku koji na drugu vazmenu nedjelju, odnosno nedjelju Božjega milosrđa, u bilo kojoj crkvi ili kapeli, srcem potpuno oslobođenim od privrženosti bilo kakvu, pa i lakomu grijehu, sudjeluje u pobožnostima u čast Božjemu milosrđu ili barem ako pred presvetim sakramentom, javno izloženim ili pohranjenim u svetohraništu, izmoli *Očenaš* i *Vjerovanje* te doda pobožni zaziv Milosrdnom Isusu (primjerice; „Isuse, uzdam se u tebe“).

Podjeljuje se *djelomični oprost* vjerniku koji barem raskajana srca Milosrdnomu Isusu upravi propisno odobrenu molitvu.

Nadalje, pomorci koji svoj posao obavljaju na neizmjernim morskim prostranstvima; bezbrojna braća koju su ratna pustošenja, politička previranja, surovost mjesta i drugi slični uzroci udaljili od zavičaja; bolesnici i oni koji im pomažu te svi koji iz opravdana razloga ne mogu izići iz svojih kuća ili obavljaju neodgodiv posao na korist zajednice, u nedjelju Božjega milosrđa mogu primiti *potpuni oprost* ako s potpunim prijezirom prema bilo kakvu grijehu, kao što je prethodno rečeno, i s nakanom da čim uzmognu ispune tri uobičajena uvjeta, pred pobožnom slikom našega Milosrdnog Gospodina Isusa izmole *Očenaš* i *Vjerovanje* te dodaju pobožni zaziv Milosrdnom Isusu (primjerice: „Isuse, uzdam se u tebe“).

Ako se toga dana ni to ne mogne učiniti, *potpuni oprost* mogu steći oni koji se u duhu sjedine s onima koji na redovit način izvrše ono što je za oprost propisano te milosrdnomu Bogu prikažu molitvu i trpljenje svojih slabosti te životnih tegoba, s tim da i oni odluče da će čim uzmognu ispuniti tri uvjeta propisana za stjecanje potpunoga oprosta.

Svećenici koji vrše pastoralnu službu, poglavito župnici, neka na najprikladniji način obavijeste svoje vjernike o ovoj spasonosnoj odredbi Crkve; neka spremna i velikodušna duha saslušaju njihove ispovijedi i u nedjelju Božjega milosrđa, nakon slavlja svete mise, ili Večernje, ili tijekom neke pobožnosti na čast Božjega milosrđa dostojanstveno predvode gore naznačene molitve; najposlije, s obzirom na riječ: „Blago milosrdnima, oni će zadobiti milosrđe!“ (Mt 5, 7), neka u vjerskoj pouci vjernike ljubazno potaknu da što češće vrše djela ljubavi i milosrđa, slijedeći primjer i zapovijed Krista Isusa, kako je naznačeno u drugoj općoj povlastici *Priručnika o oprostima*.

Ovaj dekret ima trajnu valjanost. Neovisno o bilo kakvoj protivnoj odredbi.

Dano u Rimu, u sjedištu Apostolske pokorničarne, 29. lipnja 2002, na svetkovnu svetih apostola Petra i Pavla

+ Luigi de Matistris, naslovni biskup Nove,
viši pokorničar

Gianfranco Girotti, OFMConv,
upravitelj

M. +P.

Prot. Br. 116/01/I

Uz odobrenje preuzeto iz: *Priručnik o oprostima. Odredbe i povlastice*, Verbum, Split, 2015., str. 98-102 (poveznica: <https://verbum.hr/knjige/prirucnik-o-oprostima-6717>)